

עפ"א 59734/01/18 - עלי ח'ואלד מוחמד נגד מדינת ישראל, הוועדה המחוזית לתכנון ובניה-מחוז חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 59734-01-18 ח'ואלד מוחמד נ' מ.י. ו.מח. לתכנון מחוז חיפה

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט שמואל מנדלבום

עלי ח'ואלד מוחמד

המערער:

ע"י ב"כ עו"ד נפאע דאוד

- נגד -

מדינת ישראל

המשיבה:

הוועדה המחוזית לתכנון ובניה-מחוז חיפה

ע"י ב"כ עו"ד שגיא סיון

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטת בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט זיו אריאלי) מיום 26/11/17 (להלן: "**ההחלטה**"), שבו דחה בית המשפט קמא בקשה להארכת מועד לביצוע צו הריסה שהוצא כנגד המערער במסגרת תיק תו"ח 4469/04 (להלן: "**צו ההריסה**").

רקע עובדתי

2. בעניינו של המערער התקיימו הליכים משפטיים ממושכים עובר למתן ההחלטה, ובמסגרתם הוגשו בשנת 2004 כנגד המערער ואחיו המנוח כתבי אישום בגין בניית מבנים בלתי-חוקיים (שני כתבי האישום צורפו להודעה משלימה שהוגשה מטעם המשיבה).
3. בשנת 2007 הורשע המערער על-פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר, ובמסגרת גזר-הדין הוטל על המערער צו הריסה למבנים נשוא כתב האישום המתוקן לפי סעיף 212 **לחוק התכנון והבניה**, התשכ"ה-1965 (בנוסחו לפני תיקון 116) (להלן: "**החוק**"), ובגזר-הדין נקבע כי על המערער לבצע את ההריסה בתוך 3 חודשים, אחרת תהיה המשיבה רשאית לבצעו ללא הגבלת זמן, וכמו-כן, נקבע צו איסור שימוש במבנים נשוא כתב האישום.
4. על גזר-הדין הוגש ערעור על-ידי המערער, וביום 1/4/08 דחה בית המשפט המחוזי (כב' השופט ש. ברלינר) את הערעור ביחס להרשעת המערער, והדין הוחזר לבית המשפט קמא לבחינה מחודשת של מתן צו ההריסה וצו איסור שימוש, בהתאם לסעיף 212 **לחוק**.

5. ביום 1/7/10 ניתן פסק-דין של בית משפט השלום (כב' השופט ד. פיש), אשר בו ניתן בשנית צו הריסה למבנים נשוא כתב האישום, וערעור שהוגש על פסק-דין זה נמחק על-פי המלצת בית המשפט המחוזי (כב' השופט א. אליקים), ובערעור נקבע כי צו ההריסה יכנס לתוקף ביום 10/10/11.
6. לאחר מחיקת הערעור, הוגשו על-ידי המערער שתי בקשות להארכת מועד לביצוע צו ההריסה, בהתאם להוראות סעיף 207 לחוק, ובהן נטען כי מתנהל משא-ומתן בין המערער ובין רשות מקרקעי ישראל (להלן: "רמ"י"), במסגרתו אמורים המערער ומשפחת אחיו המנוח לפנות בהסכמה את המקרקעין בהם מצויים המבנים נשוא כתב האישום, ולקבל מקרקעין חליפיים, ובמסגרת הליכי בקשות אלו ניתנה ביום 1/9/16 החלטת בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ע. קוטון), שבה הוארך המועד לביצוע צו ההריסה עד ליום 30/6/17.
7. ביום 29/6/17 הגיש המערער את הבקשה נשוא ההחלטה, ובה חזר וטען כי השלמת המשא-ומתן עם רמ"י ופינוי המבקש מצויה "בשלבים אחרונים של ממש", וכי במסגרת אותו משא-ומתן אמורים המערער ובני-משפחתו לקבל פיצוי כספי עבור "מחוברים" וכן מגרשים חלופיים, וכי ביצוע צווי ההריסה הרלוונטיים, משמעותו הותרת המערער ומשפחתו ללא קורת גג לראשיהם, ובנסיבות אלה יש מקום לעיכוב ביצוע צו ההריסה, מה גם שלא קיימת תכנית ברת-תוקף שעומדת לביצוע, ואשר המבנים הרלוונטיים מעכבים את ביצועה.
8. כנגד הבקשה טענה המשיבה, כי יש לדחות את הבקשה על הסף, הואיל והיא אינה עומדת בדרישות **תקנות התכנון והבניה (סדרי דין בבקשה לפי סעיף 207 לחוק)**, תשס"ט-2008, (להלן: "התקנות"), וזאת בכך שלבקשה לא צורפו ההחלטות השיפוטיות הרלוונטיות, לא פורטו הליכים קודמים, והיא אינה נתמכת בתצהיר מפורט כנדרש, ובהתאם לתקנה 6 לתקנות "בית המשפט לא ידון בבקשה שלא מתקיימים בה כל התנאים הקבועים בתקנות אלה, אלא מנימוקים מיוחדים שיירשמו".
9. בנוסף נטען, כי התקיימותו של המשא-ומתן עם רמ"י אינו מהווה הצדקה להארכה נוספת של צו ההריסה, וממידע עדכני שהתקבל מרמ"י עלה, כי ביום 29/6/17 נשלח למערער מכתב אחרון הכולל התייחסות לכל השאלות שהועלו על-ידו, ומאז מכתב זה, המערער ובא-כוחו "ניתקו מגע עם רמ"י", ובנסיבות אלה נראה כי המשא-ומתן מתנהל בקצב איטי, וכי למערער תרומה נכבדה לכך, ונראה כי המערער מבקש למנוף את השימוש שנעשה על-ידו בבניה הבלתי חוקית בתקווה לזכות עקב כך בפיצוי נדיב, ולפיכך מדובר בשימוש לרעה בהליכי בית המשפט.

החלטת בית המשפט קמא

10. בית המשפט קמא, לאחר שבחן את טענות הצדדים, קבע כי אין מקום לאפשר דחיה נוספת של ביצוע

צו ההריסה.

לאחר שהדגיש את השחיקה הנגרמת באינטרס הציבורי ובאפקטיביות של אכיפת דיני התכנון והבניה בשל התמשכות ההליכים, כגון במקרה שבפנינו, קבע בית המשפט כי נראה "כי הפינוי המיוחל של המקרקעין מושא הבקשה שבפני-עודנו רחוק".

בנוסף, התייחס בית המשפט קמא לטענת המערער, לפיה "האשם" בהתמשכות ההליכים היא רמ"י, ובית-המשפט דחה טענה זו תוך הפניית המערער ל-רע"פ 2885/08 **הוועדה המקומית לתכנון ובניה תל אביב יפו נ' דכה** (22/11/09) (להלן: "**עניין דכה**"), שם קבע בית המשפט כי טענות בדבר התמשכות הליכים תכנוניים אינה יכולה לשמש כהצדקה לאישור בניה בלתי-חוקית, ובנוסף הפנה בית המשפט קמא לפסיקה לפיה הכלל היה ונותר - צו הריסה יש לקיים במועד, וזאת אלא אם כן קיים "אופק תכנוני", ובמקרה שבפנינו לא קיים אופק תכנוני כל שהוא ביחס למבנה המשמש למגורים, והשאלה היחידה הינה שאלת הפיצוי המגיע בגין מבנה זה, וגם ביחס לטענה לפיה קיימת אפשרות להשארת סככה חקלאית במקרקעין, קבע בית המשפט כי מדובר בנושא שמצוי בשלבים ראשוניים של משא-ומתן, ולפיכך גם ביחס לסככה חקלאית, לא ניתן לומר כי "**הסיכויים להכשרת אותה סככה חקלאית הם ברמה של סבירות גבוהה**".

11. לפיכך, דחה בית המשפט את הבקשה, וזאת אף מבלי להכריע בטענות בדבר הפגמים הפרוצדורליים שנפלו לטענת המשיבה בבקשה.

נימוקי הערעור

12. בהודעת הערעור מדגיש המערער, כי אין טענה בפיו שלפיה קיים הליך תכנוני באופק, אשר יש בו כדי להכשיר את הבניה הבלתי-חוקית, וכי כל טענתו היא כי משיקולי צדק, יש מקום להורות על עיכוב נוסף בביצוע צו ההריסה, וזאת בכדי לאפשר את השלמת המשא-ומתן עם רמ"י, והליך הפינוי מהמקרקעין.

13. בעניין זה, טוען המערער כי קיים אינטרס ציבורי לאפשר את השלמת הליך המשא-ומתן, וזאת מאחר ובמסגרתו ניתנה על-ידי המערער ואחיו המנוח הסכמה לפינוי כל מתחם המקרקעין המוחזק על-ידם, וזאת לרבות פינוי מבנים שבגינם לא הוצא צו הריסה, ומשמעות ההחלטה היא ביטול ההסכם מול מדינת ישראל, והשארת המערער ובני משפחתו במקרקעין המוחזקים על-ידם, תוך שהם מפנים אך ורק את דיר הצאן והמחסן שבגינם הוצא צו הריסה.

14. בדיון שהתקיים בפני ביום 27/2/18, חזרו הצדדים על טענותיהם שהועלו בבית משפט קמא, כאשר במסגרת הדיון הוצגה בפני תכתובת עדכנית שנוהלה בין רמ"י ובין ב"כ המערער, ואשר ממנה עולה כי,

הליך המשא-ומתן בין הצדדים לא הסתיים, ולא נראה כי יסתיים בזמן הקרוב.

15. כך עולה מהתכתובות, כי ביום 30/4/17 נשלחה הודעה של רמ"י לב"כ המערער, שבה הוצעה למערער, וככל הנראה גם למשפחת אחיו המנוח, בחירה בין שני זוגות מגרשים.

16. לאחר שב"כ המערער ביקש ביום 1/5/17 הבהרה למכתב האמור, וכן התייחסות לשאלת הפיצוי שיגיע למערער בגין "מחוברים", ולאפשרות מתן היתר לשימוש חקלאי, במיוחד במבנה שלא קיים אודותיו צו הריסה, נתקבל אצל ב"כ המערער ביום 29/6/17 מכתב מאת רמ"י, ובו הובהר למערער כי הוא רשאי לבחור **מגרש אחד בלבד**, וכי שומת ה"מחוברים" תימסר לידי לאחר שעסקת הפינוי תבשיל, וכי לגבי אפשרות השימוש החקלאי, עליו להגיש בקשה ובה פירוט המבנה בו מדובר, לרבות צירוף תשריט עם גוש וחלקה.

17. בהמשך התקיימה בחודש 10/17 ישיבה, ובה סוכם כי רמ"י תעביר למערער תשריט עם מגרשים מוצעים, והמערער יוכל לבחור מגרש אחד המכיל 4 יחידות דיור.

18. ביום 22/11/17 נשלח מכתב נוסף מאת ב"כ המערער, ובו דרש ב"כ המערער, כי בנוסף למגרש שאותו הסכימה כאמור רמ"י להקצות למערער, יוקצה לו מגרש נוסף, ובו אפשרות לבניית שתי יחידות דיור עבור שתי בנותיו הגרושות של המערער, וכמו-כן צוין במכתב, כי המערער טרם קיבל תשובה האם מבנה הרפת המצוי במקרקעין יוכל להיוותר במקומו עם הגג שנבנה למבנה, או שצריך בכל מקרה להרוס את הגג הקיים, וכן צוינה במכתב ההודעה שנמסרה למערער, לפיה תוקף החלטת רמ"י הינו עד סוף 2017.

19. בהמשך, נשלח ביום 17/1/18 מכתב נוסף של רמ"י, ובו פורטו בפני המערער שני מגרשים, שמהם רשאי המערער לבחור מגרש **אחד בלבד**, והמערער נדרש ליתן הודעתו בדבר בחירתו.

20. בתגובה, נשלח ביום 31/1/18 מכתב מאת ב"כ המערער, שבו הוא ביקש לקבוע פגישה עם מנהל מחוז חיפה ברמ"י במטרה להתקדם לקראת "**פתרון הולם וסופי**", ונכון למועד הגשת הודעתו האחרונה של המערער בחודש 3/18, לא התקדם דבר בנושא.

21. בהקשר זה יצוין כי ב"כ המשיבה טען כי גם הדיר הקיים כיום במקרקעין, ושלגביו מנסה המערער לקבל היתר להשאר, אינו ניתן להכשרה במצבו הנוכחי, וידרש הליך תכנוני ממושך עד שיתכן וינתן היתר להשאר במקרקעין. לעומתו, העלה ב"כ המערער טיעון נוסף, שלפיו צו ההריסה שניתן בעניינו של המערער אינו מתייחס לבית המגורים מבטון, שבו מתגורר המערער.

22. בתום הדיון הוריתי לצדדים להגיש הודעה משלימה, ובה נדרש ב"כ המשיבה להתייחס לטענה, שלפיה צו ההריסה אינו מתייחס לבית המגורים של המערער, ובעניין זה הוגשה הודעה משלימה על-ידי המשיבה, אליה צורפו שני כתבי האישום שהוגשו כנגד המערער ואחיו המנוח בשנת 2004, ואשר מהם עולה כי כתבי האישום במאוחד התייחסו ל-12 מבנים לא-חוקיים שהוקמו במקרקעין, כאשר ביחס למערער דובר על צריף עץ בנוי על רצפת בטון המשמש כמגורים, צריף עץ המשמש כמחסן לגנרטור, מבנה המשמש מכלאה, ומבנה המשמש כדיר ומחסן חקלאי, ואילו ביחס לאחיו של המערער פורטו כאמור 8 מבנים, ובכלל זה מבנה בנוי בטון בשטח של כ-50 מ"ר + סככה על רצפת בטון בשטח של כ-100 מ"ר הצמודים זה לזה ומשמשים למגורים.

בהקשר זה יודגש, כי מטעם אחיו המנוח של המערער לא הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה.

23. לטענת ב"כ המשיבה, הדיון בשני כתבי האישום אוחד, ובהתאם ההחלטה מתייחסת במאוחד לכל המבנים שפורטו בשני כתבי האישום, וכי תמוהה טענת המערער כי אם אכן בית המגורים שבו הוא מתגורר אינו נכלל בצו ההריסה, מדוע הוגשה בקשתו, לעיכוב ביצוע צו ההריסה?.

24. בתגובה, הוגשה הודעה משלימה מטעם המערער, ובה נטען כי אין בסיס להצגתו של המערער על-ידי רמ"י כמי שמעכב את הליך המשא-ומתן, ולתגובתו צורפה תכתובת עם רמ"י, ממנה עולה לטענת המערער כי העיכובים בהליך המשא-ומתן נגרמו אך ורק בשל התנהלות לקויה של רמ"י, ושלא באשמת המערער.

25. בנוסף נטען, כי בכל הנוגע למבנים נשוא כתב האישום נגד אחיו המנוח, הרי שלמרות שלא הוגשה כל בקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה בעניינם מזה כשנתיים, המשיבה לא נקטה בהליך כל שהוא להריסת מבנים אלו, וכי בכל מקרה אין בהודעה שהגישה המשיבה תשובה לשאלה האם בית המגורים מבטון שבו מתגורר המערער נכלל בצו ההריסה, ולאור טיעוני הצדדים, עלי ליתן החלטתי.

דיון והכרעה

26. בטרם אדון בנסיבותיו הספציפיות של התיק שבפני, מן הראוי להזכיר את הלכותיו הידועות של בית המשפט העליון, ולפיהן הריסה על-פי צו הריסה הינה הכלל והימנעות ממנה - החריג (ראו עפ"א 4784-06-17 **עלאווי נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה עירון** (30/7/17) פסקה 18), ועל היותה של הבניה הבלתי-חוקית בגדר "**מכת מדינה**" (ראו לדוגמא, רע"פ 4357/01 **סבן נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה אונו**), פ"ד נ"ו(3) 49, 55).

27. לאור עקרונות אלה, נאמר לא אחת כי:

"יש חשיבות מרובה לביצוע צו הריסה במועדו ולפיכך, היעדרות לבקשת אורכה תיעשה רק במקרים 'חריגים ויוצאי דופן', כאשר הדגש המרכזי ינתן לשאלה האם היתר הבניה נמצא בהישג יד מיידי של המבקש..."

רע"פ 4007/14 ספיר קדמת עדן בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל (12/6/14), פסקה 9.

28. לפיכך עלינו לבחון האם אכן המקרה שבפנינו הינו אחד מאותם מקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם קיימת הצדקה להמשך עיכוב ביצועם של צווי הריסה אשר ניתנו עוד בשנת 2010, ומאז עוכבו במשך שנים רבות.

29. לאחר שעיינתי בכל טיעוני הצדדים, לרבות הודעות העדכון שהתקבלו מרמ"י, אני סבור כי צדק בית המשפט קמא כאשר סירב לעכב פעם נוספת את ביצועו של צו ההריסה, ובהתאם אין מקום להתערבות בית משפט של ערעור בהחלטה זו.

30. באשר למשא-ומתן המתנהל עם רמ"י, כעולה מפירוט התכתובת לעיל, משא-ומתן זה איננו עומד להסתיים בזמן הקרוב, ונראה כי קיימת מחלוקת מהותית בין המערער לבין רמ"י בשאלה האם זכאי המערער למגרש נוסף מעבר למגרש שכבר הוצע לו, עבור שתי בנותיו הגרושות.

31. כפי שפורט לעיל, מאז חודש 1/18, המערער נמנע ממתן הודעה לרמ"י בדבר המגרש שנבחר על-ידו, ובהתאם, יש לראותו כמי שאחראי במידה רבה לעיכוב בהשלמת הליך המשא-ומתן, ובקשתו לקיום פגישה ברמ"י, אינה יכולה להוות תחליף לחובתו למתן מענה בשאלת המגרש שנבחר על ידו.

32. גם אם קיימות למערער טענות כנגד רמ"י, הן בשאלת כמות המגרשים שלה הוא זכאי, והן בשאלת עמדת רמ"י לפיה שומת ה"מחוברים" תימסר לידיו רק לאחר שהליך הפינוי יבשיל, הדרך בה היה על המערער לפעול היא באמצעות הגשת עתירה מנהלית מתאימה כנגד רמ"י, ואף ב"כ המערער מודה כי זוהי דרך המלך במקרה זה (סעיף 12 לעמדת המערער), ומשבחר המערער שלא לעשות כן, אין מקום להמשיך ולעכב את צו ההריסה שניתן על-ידי בית המשפט, בנסיבות בהן "אופק" סיום המשא-ומתן בין המערער לרמ"י נראה בשלב זה רחוק ביותר.

33. בנוסף יודגש, כי גם אם היה ממש בטיעוני המערער, שלפיהם רמ"י גורמת לעיכובים בהליכי המשא-ומתן, והמערער אינו מקבל תשובות מספקות ממנה, לא היה בכך כדי לסייע למערער.

עניינו של תיק זה הינו כידוע, ניסיונו של המערער לעכב ביצועו של צו הריסה שניתן על-ידי בית המשפט

בגין בניה בלתי חוקית שבוצעה על-ידי המערער, ובהקשר זה נקבע בצורה ברורה על-ידי בית המשפט העליון, כי גם טענה להתמשכות בלתי-סבירה של הליכי תכנון, אינה יכולה לשמש כהצדקה לעיכוב ביצועם של צווי הריסה שניתנו בגין בניה בלתי-חוקית, ובעניין זה אפנה לאמור ב"עניין דכה":

"אין מרפאים רעה חולה ברעה חולה לא פחות, בפתיחת פתח להפקרות, ל'איש הישר בעיניו יעשה'; שהרי פסק הדין של בית המשפט המחוזי, ברוחב יריעתו, ללמד - כביכול - על הכלל יצא. משמעות פסק הדין, אם יעמוד על כנו, הוא כי כל החפץ ליטול את השם ייטול. קרי, בכל מקום, ואין זה המקום היחיד בישראל, שבו ישנה איטיות (לעתים מרגיזה ואף מקוממת) בהליכי בניה, יבנה הבונה כחפצו, ומשתבוא גאולת הליכי התכנון יבוא גם יום 'עשיית סדר' בבניה הלא חוקית; ועד אז - כך עולה - ישגשו המבנים הבלתי חוקיים, גדולים וקטנים. אחריותו של בית המשפט גדולה מזה. על כן לא נוכל ליתן יד לכך. יתרה על אלה, זו עוד דוגמה, ואינה ראשונה כמובן, כיצד בדרך של הליכים בבתי המשפט לדרגותיהם במשך שנים, תהא הלגיטימיות שלהם אשר תהא, מונצחת בניה בלתי חוקית, וריבוי ההליכים מאז 2001 לאורך שמונה שנים, כנמנה מעלה, יעיד".

הדברים האמורים בעניין דכה נכונים ויפים בעיני גם למקרה שבפנינו, שבו המשא-ומתן המתנהל בין רמ"י ובין המערער, אינו יכול "לרפא" את הפגם המהותי הקיים בביצוע עבירות הבניה על-ידי המערער, ואת הצורך להילחם בעבירות אלה בדרך של ביצוע צווי הריסה, ורק אם היה מוכח בפני כי אכן המערער עומד לפנות בהסכמה את המקרקעין ואת המבנים הבלתי-חוקיים בזמן הקרוב ביותר, יתכן והיה מקום לשקול עיכוב ביצוע נוסף של צווי ההריסה, אך משאין כך פני הדברים, אין מקום "לרפא" את "הרעה החולה" הנטענת על-ידי המערער ביחס לדרך ניהול המשא-ומתן על-ידי רמ"י, ב"רעה חולה" אחרת בדמות הותרת בניה בלתי-חוקית על כנה.

34. זאת ועוד, גם בכל הנוגע לאותו מבנה (דיר או רפת) שהמערער טוען כי יתכן וניתן יהיה להשאירו במקרקעין, המערער לא מילא אחר דרישת רמ"י, ולא הציג בפניה תשריט של המבנה בו מדובר, ופרטי גוש וחלקה, ובכל מקרה, העובדה שרמ"י אולי תסכים להשארת מבנה כזה או אחר בתחום המקרקעין, אין בה כדי ליצור "אופק תכנוני" קרוב, במסגרתו ניתן יהיה להוציא היתר בניה למבנה החקלאי, באופן המהווה הצדקה לאי-ביצוע צו ההריסה, בהתאם לכללים הברורים שנקבעו בנושא זה בפסיקה, ולפיכך, וגם מטעם זה, אין מקום להמשך עיכוב ביצוע הצו.

35. באשר לטענה לפיה מבנה המגורים שבו מתגורר המערער איננו נכלל בצו ההריסה, אינני סבור כי גם בטענה זו, אשר לא נכללה כלל בהודעת הערעור, אין בכדי לסייע למערער.

ראשית יודגש, כי בכל מקרה, בכתב האישום המתוקן שבו הודה המערער, נכללו ארבעה מבנים שלגביהם אין מחלוקת, שבהעדר עיכוב ביצוע המשיבה רשאית להורסם, ככל שהמערער לא יעשה כן.

שנית, בכל הנוגע לבית המגורים, המערער לא הציג בפני בית המשפט תשריט ברור שבו מפורטים כל

המבנים שנכללו בשני כתבי האישום, שבגינם הוצאו צווי ההריסה, ולפיכך לא ברור האם בית המגורים **מבטון** שאליו מתייחס המערער, איננו בית המגורים מבטון שנזכר בכתב האישום שהוגש כנגד אחיו המנוח של המערער.

בכל מקרה, ולמען הסר ספק, מובהר כי המשיבה רשאית לבצע הריסה אך ורק של מבנים אשר נכללו בצווי ההריסה שניתנו בקשר לשני כתבי האישום, וככל שאכן המערער מתגורר בבית מגורים **מבטון** (לא רק רצפת בטון), שאיננו נכלל בכתב האישום ושאין המבנה שאליו מתייחס כתב האישום שהוגש כנגד אחיו המנוח, הרי שהמשיבה לא תהיה רשאית להורסו.

36. לפיכך ולאור כל האמור לעיל, אני מורה על דחיית הערעור, ובשים לב לכך שהחלטתי התעכבה מספר חודשים ולפיכך עוכב ממילא ביצועו של צו ההריסה במשך תקופה ממושכת, אני מורה כי צו ההריסה יהיה ניתן לביצוע על-ידי המשיבה החל מיום 1/11/18.

37. המערער ישא בהוצאות המשיבה בסך של 5,000 ₪.

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ט, 20 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.